

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Matyášové a soudců Mgr. Jany Brothánkové a JUDr. Tomáše Langáška v právní věci žalobce: **Seznam.cz, a.s.**, se sídlem v Praze 5, Radlická 608/2, zast. JUDr. Stanislavem Kadečkou, Ph.D., advokátem se sídlem v Pardubicích, Teplého 2786, proti žalovanému: **Ministerstvo dopravy**, se sídlem v Praze 1, nábřeží Ludvíka Svobody 1222/12, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 10. 12. 2014, č. j. 7 A 331/2011 - 85 - 91,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení **nepřiznává.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce (dále jen „stěžovatel“) se podanou kasační stížností domáhá zrušení rozsudku Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“), který zamítl jeho žalobu proti rozhodnutí ministra dopravy ze dne 2. 11. 2011, č. j. 33/2011-510-RK/7, o zamítnutí rozkladu stěžovatele proti rozhodnutí žalovaného o odmítnutí poskytnutí informace - kompletní a aktualizované zdrojové databáze Centrálního informačního systému jízdních řádů (dále jen „CIS JŘ“), kterou má k dispozici pro zpracování aplikací společnost CHAPS spol. s r.o. (dále jen „CHAPS“); dále se stěžovatel žalobou domáhal uložení povinnosti žalovanému takovouto informací mu poskytnout.

- I. Podstatný obsah kasační stížnosti

V kasační stížnosti stěžovatel především uvádí, že požadované informace jsou právně v dispozici žalovaného a bez jakékoli pochybnosti souvisejí s jeho působností, protože na informační povinnost žalovaného nemůže mít vliv skutečnost, že na základě smlouvy mezi žalovaným a obchodní společností CHAPS byla agenda vedení informačního systému o jízdách řádech svěřena uvedené společnosti, jakkoli zákon takovou možnost předpokládá, resp. popsaný postup umožňuje.

Požadované informace jsou tedy sice z hlediska faktického buď v dispozici žalovaného, nebo v dispozici subjektu pověřeného žalovaným vedením informačního systému. Faktická dispozice informacemi však nemůže ničeho změnit na povinné dispozici danými informacemi žalovaným z hlediska právního. Jinak řečeno: z faktického hlediska může být řešena otázka, zdali žalovaný aktuálně disponuje informacemi „přímo“, z právního hlediska však nemůže žalovaný tvrdit žadatelům o informace, že s těmito informacemi „nemá nic společného“ z toho důvodu, že svěřil předmětnou agendu jinému, nadto soukromému, subjektu. Nakolik je zajištěn faktický přístup žalovaného ke zdrojové databázi informačního systému o jízdách řádech závisí na smluvním nastavení vztahu mezi oběma zainteresovanými orgány (smluvními stranami veřejnoprávní smlouvy) - taková otázka však jistě nemusí žadatele o informace, jak uvedeno, „vůbec zajímat“.

Stěžovatel konstatuje, že řízení před povinným subjektem i před městským soudem se tak prakticky redukovalo na otázku, kdo je k vyřízení žádosti primárně příslušný, což však s ohledem na výše uvedené vůbec nebylo podstatou sporu, resp. nešlo o otázku stěžejní ve vztahu k informační povinnosti žalovaného v dané věci. Žalovaný se však rozhodl vyřizovat žádost tak, že a priori odmítl svou příslušnost, jinak řečeno, žádost měla dle něj vyřizovat obchodní společnost CHAPS, ledaže by bylo nadevší pochybnost prokázáno, že příslušný je skutečně žalovaný s ohledem na faktickou dispozici požadovanými informacemi. Městský soud pak, žel, na tento nesprávný výklad přistoupil a výslechy několika svědků zkoumal, jak informace proudí mezi žalovaným a obchodní společností CHAPS, ačkoliv tím se vůbec nemusel a neměl zabývat.

To nicméně dle stěžovatele neznámá, že by snad obchodní společnost CHAPS měla být jediným subjektem, který je povinen danou informaci poskytnout. Uvedená (soukromá) obchodní společnost vede databázi z pověření (státního orgánu) žalovaného, stále jde tedy o zákonnou agendu (státního orgánu) žalovaného, kterou (soukromá) obchodní společnost CHAPS pouze „technicky“ zajišťuje, a žádost o informace tedy může být (a musí být) vyřízena jak žalovaným, tak obchodní společností CHAPS. Pokud pak žalovaný vytvořil takové uspořádání, že se celé databáze fakticky „vzdal“ ve prospěch druhé (soukromé) smluvní strany, pak jde pouze o pochybení žalovaného (navíc o pochybení toliko „vnitřní“, „organizační“), které však jistě nelze následně použít jako důvod neposkytnutí informace.

Podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu vnitřní záležitosti povinných subjektů (a stěžovatel je přesvědčen, že uspořádání vztahů mezi ministerstvem a obchodní společností CHAPS vnitřní záležitostí je) jsou při vyřizování žádosti o informace zcela irelevantní - viz rozsudek ze dne 28. 3. 2008, č. j. 3 As 13/2007 - 75; citovaný rozsudek se týká vnitřních vztahů mezi odbory úřadu, které jsou stanoveny organizačním řádem. Podle názoru stěžovatele však je možné a správné vyslovené závěry analogicky aplikovat i na vztah mezi úřadem a osobami, kterým byly takovým úřadem svěřeny určité „servisní“

pokračování

funkce - např. správa databáze. Totiž, jak již stěžovatel uvedl ve správní žalobě, to, zda určitá data spadají do působnosti povinného subjektu, je kategorií objektivní, která nezávisí na vůli povinného subjektu s daty skutečně disponovat. (Totéž ostatně vyplývá i z judikatury Nejvyššího správního soudu, viz např. rozsudek č. j. 4 As 16/2010 - 61, ze dne 22. 9. 2010.)

Je pravdou, že stěžovatel již před správním soudem uspěl s žalobou, podle které je společnost CHAPS povinným subjektem podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, v tehdy platném znění (dále jen „informační zákon“), - viz rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 7. 6. 2013, č. j. 62 A 26/2012 - 129. Přesto se stěžovatel nezbytně opětovně obrací na žalovaného, jelikož obchodní společnost CHAPS je dlouhodobě vědomě nečinná, případně žádosti o informace vyřizuje zjevně obstrukčním způsobem. Stěžovatel se sice snaží splnění této zákonné povinnosti po obchodní společnosti CHAPS vymáhat, to mu však samozřejmě nebrání se s žádostí obrátit na jiný subjekt (žalovaného), který těmito informacemi musí z výše uvedených důvodů rovněž disponovat.

Městský soud vychází dle stěžovatele z (mylného, nesprávného) předpokladu, že *„povinnost povinného subjektu je dána pouze faktickým stavem, tedy že povinný subjekt fakticky požadovanou informací disponuje, nikoli potencionálním, tedy že by mohl na základě dalšího úkonu směřovanému mimo vlastní „strukturu úřadu“ požadovanou informací disponovat“* (str. 10 rozsudku). To však není výklad, který by byl v souladu textem zákona, tím spíše s jeho smyslem a účelem. Informační zákon naopak dává povinnému subjektu povinnost vyvinout aktivní úsilí k získání informace v situaci, kdy ji povinný subjekt sice fakticky nemá, ale mít musí. Tuto povinnost je pak třeba - v souladu s ústavní podstatou posuzovaného práva na informace - vykládat extenzivně. Stěžovatel pro úplnost dodává, že v žádném případě nepožaduje po žalovaném vytvoření, zpracování či převedení databáze do příslušného formátu. Formát dat v databázi je stanoven právě samotným žalovaným (viz § 6 odst. 3 vyhlášky č. 122/2014 Sb., o jízdách v rámci veřejné linkové dopravy). Pokud žalovaný stanoví pro data určitý povinný formát, pak je logické, že data v tomto formátu existovat musí.

Nejvyšší správní soud přitom v minulosti několikrát zcela správně konstatoval (např. v rozsudku ze dne 7. 5. 2008, č. j. 1 As 17/2008 - 67), že poskytnutí informace ve správné formě je naprosto klíčové: *„Informací podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, není selektivní sdělení obsahu smlouvy, nýbrž text smlouvy v její celistvosti jako takový. Jestliže žadatel požádal o poskytnutí informace kopií smlouvy, na jejíž obsah se nevztahuje ochrana obchodního tajemství, je povinný subjekt povinen pořídit fotokopii, případně jinak hodnověrným způsobem poskytnout žadateli obsah smlouvy v kompletní podobě.“* Uvedené závěry lze aplikovat i zde. Požadovanou informací není obsah databáze (zpracovaný ve formátech XLS a PDF), nýbrž databáze samotná.

Svěřením určité agendy „externímu“ subjektu se dle stěžovatele žalovaný nemohl zbavit své dispozice (v právním smyslu) požadovanými informacemi. Tato skutečnost pak vyplývá (a v žalobě to bylo podrobně objasněno) rovněž z právního postavení žalovaného, jakožto pořizovatele požadované zdrojové databáze. S touto částí žalobní argumentace akcentující právě postavení žalovaného jako pořizovatele požadované databáze se městský soud vypořádal dle názoru stěžovatele zcela nedostatečně, resp. nevypořádal se s ní v

podstatě vůbec. Městský soud v tomto ohledu toliko uvádí, že žalovaný je sice pořizovatelem databáze, avšak své právo na vytěžování nebo zužitkování celého obsahu databáze realizoval pouze v rozsahu formátu dat PDF a XLS. Podstata žalobní argumentace v této otázce však nikterak necílila na reálné (faktické) zužitkování databáze, nýbrž na skutečnost, že je-li žalovaný pořizovatelem databáze, musí mít nutně ve vztahu k této databázi informační povinnost.

Úvahy městského soudu v této otázce jsou dle stěžovatele nejasné - městský soud směřuje otázku právní (postavení pořizovatele databáze ve vztahu k informační povinnosti ohledně obsahu databáze) s otázkou faktickou (městský soud řeší toliko faktickou existenci informací). Stěžovatel však v této části žalobní argumentace naopak akcentoval informační povinnost ministerstva bez ohledu na faktickou dispozici těmito informacemi - jde tedy dle názoru stěžovatele o situaci, kdy je povinný subjekt povinen informaci si opatřit, pokud by ji snad fakticky neměl. S touto argumentací se však městský soud nijak nevypořádal a zatížil tak své rozhodnutí vadou nepřezkoumatelnosti ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).

Městský soud dále sice akceptoval možnost žádat o předmětné informace rovněž žalovaného („*Postavení společnosti CHAPS jakožto povinné osoby ve smyslu zákona o svobodném přístupu k informacím však bez dalšího samo o sobě nevylučuje, aby žalovaný vedle společnosti CHAPS byl povinným subjektem ve smyslu zákona v rozsahu informací týkající se CIS JŘ.*“), žel hned v dalším odstavci sám sebe popřel, když konstatoval, že „*Pokud byl na společnost CHAPS převeden výkon veřejné správy spočívající ve vedení celostátního informačního systému o jízdách řádech, nelze z ust. § 17 odst. 1 zákona o silniční dopravě dovodit povinnost ministerstva dopravy vést CIS JŘ a tedy mít povinnost disponovat se zdrojovými daty systému (...).*“

S ohledem na výše uvedené stěžovatel navrhuje, aby Nejvyšší správní soud zrušil napadený rozsudek městského soudu a tomuto soudu věc vrátil k novému projednání a rozhodnutí.

II. Vyjádření žalovaného ke kasační stížnosti

Žalovaný se plně ztotožňuje s právním názorem městského soudu vyjádřeným v napadeném rozsudku. K námitkám a argumentaci stěžovatele žalovaný uvádí:

V žádosti o poskytnutí informací požádal stěžovatel o kompletní a aktualizovaná zdrojová data, která má k dispozici pro zpracování aplikací společnost CHAPS v souvislosti s vedením CIS JŘ. Na základě podané žádosti byly stěžovateli spolu s vydáním prvoinstančního správního rozhodnutí poskytnuty kompletní a aktualizované informace z CIS JŘ v obecně dostupných souborových formátech PDF a XLS, popř. XLSX. Stěžovateli však nebyly tyto informace poskytnuty v jím požadovaném formátu JDF s odůvodněním, že žalovaný danými informacemi v požadovaném formátu nedisponuje ani není povinen disponovat. Jak žalovaný uváděl ve vyjádření k žalobě, informační zákon rozlišuje mezi vlastní informací a formátem informace. V posuzovaném případě jsou vlastní informací ve smyslu § 3 odst. 3 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím (dále „informační zákon“) v souladu s legální definicí CIS JŘ informace o

pokračování

přepavním spojení, resp. schválené jízdni řády, jež jsou součástí CIS JŘ. Jedná se přitom o stále tutéž informaci o přepavním spojení ve smyslu § 2 odst. 18 a 17 zákona č. 111/994 Sb., o silniční dopravě, ve znění účinném v době podání žádosti o informace (dále jen „zákon o silniční dopravě“), a § 3 odst. 3 informačního zákona; od jejího prvotního vytvoření v rámci jízdni řádu přes její převod do přenosového formátu JDF až k jejímu zveřejnění v CIS JŘ na veřejné datové síti ve formátu PDF a XLS a fyzickému vyvěšení na označníku zastávky.

V daném případě tedy není předmětem sporu to, že by byla stěžovateli určitá informace v rozporu se zásadami otevřenosti státní správy zatajena, nýbrž oprávněnost jeho požadavku na poskytnutí informace ve specifickém formátu.

V podané kasační stížnosti stěžovatel nejprve uvádí, že městský soud založil své rozhodnutí na pěti tezích, s nimiž po skutkové i právní stránce stěžovatel nesouhlasí. Jednak 1) požadované informace nejsou v dispozici žalovaného, 2) žalovaný není ani povinen tyto informace mít, 3) informační zákon nezakládá povinnost žalovaného si dané informace opatřit, 4) informace lze získat od jiného povinného subjektu, který jimi disponuje, 5) informace byly již poskytnuty, byť v jiné formě.

K těmto tezím soudu, s nimiž stěžovatel vyjadřuje nesouhlas, žalovaný uvádí následující:

Ad 1): Skutečnost, že předmětné informace v požadovaném formátu nejsou ve faktické dispozici žalovaného, byla dle názoru žalovaného jednoznačně prokázána městským soudem a výslechem svědků - příslušných zaměstnanců žalovaného a jednatele společnosti CHAPS. Z podané kasační stížnosti přitom nevyplývá, že by stěžovatel zpochybňoval pravdivost těchto výpovědí. Kromě toho, že ze všech výpovědí vyplynulo, že žalovaný k předmětným informacím ve stěžovatelem požadovaném formátu nemá faktický přístup, pak jednatel společnosti CHAPS uvedl i to, že stěžovatelem požadovaná zdrojová data ve formátu JDF nejsou pro účely vedení CIS JŘ po svém zpracování již uchovávána.

Ad 2): Posouzení otázky, zda jsou dané informace v požadovaném formátu v právní dispozici žalovaného, tedy zda je povinen takové informace mít, považuje žalovaný stejně jako stěžovatel za primární pro rozhodnutí ve věci. Vedle toho, že žalovaný nemá dané informace v požadovaném formátu ve faktické dispozici, má žalovaný za to, že nemá ani zákonnou ani smluvní povinnost je mít, jak ostatně uvedl ve svých předchozích vyjádřeních a jak je rovněž rozvedeno dále.

Ad 3): Otázka, zda je žalovaný povinen si dané informace v požadovaném formátu opatřit, by byla posuzována zcela odlišně v případě, kdy by teoreticky měl žalovaný povinnost předmětnými informacemi v požadovaném formátu disponovat, a jinak v případě, kdy žalovaný tuto povinnost nemá. Pokud by měl žalovaný zákonnou nebo smluvní povinnost či právo s danými informacemi v požadovaném formátu disponovat, pak by byl požadavek stěžovatele, aby si žalovaný informace v daném formátu opatřil, zcela legitimní. Žalovaný má však za to, že nemá zákonnou ani smluvní povinnost takové informace v požadovaném formátu mít ani právní či smluvní možnost s nimi disponovat. Z podané kasační stížnosti přitom vyplývá, že stěžovatel dovozuje povinnost žalovaného si

informace v požadovaném formátu opatřit pouze pro případ, kdy je dle jeho názoru má žalovaný v právní dispozici.

Ad 4): Konstatování, že lze informace v požadovaném formátu získat od jiného subjektu, lze jistě uvést pro úplnost po posouzení právní a faktické dispozice žalovaného s informacemi požadovaném formátu. Žalovaný má za to, že ani městský soud v daném konstatování nespatořoval stěžejní argument pro neposkytnutí informací - takový závěr nelze z napadeného rozsudku dovodit.

Ad 5): Žalovaný setrvává na názoru, že požadované informace byly žadateli zpřístupněny zveřejněním i přímým poskytnutím, byť nikoliv v požadovaném formátu. Za stěžejní považuje stěžovatel v podané kasační stížnosti zodpovězení otázky, zda jsou předmětné informace v požadovaném formátu právně v dispozici žalovaného, tedy zda k nim má žalovaný na základě zákona či smlouvy přístup a zda má zákonnou či smluvní povinnost s nimi disponovat. Žalovaný se závěrem stěžovatele o nutnosti primárně posuzovat právě tento aspekt věci plně souhlasí, nicméně má za to, že se městský soud v napadeném rozsudku touto otázkou dostatečně zabýval a je prokázáno, že dané informace v požadovaném formátu z právního hlediska v dispozici žalovaného nejsou. K posledně uvedenému závěru vedou žalovaného dvě zásadní skutečnosti: a) žalovaný na základě zákona pověřil výkonem části veřejné správy (správou CIS JŘ) právnickou osobu, sám zůstal pouze garantem zajištění fungujícího CIS JŘ pro potřeby veřejnosti a dohlíží na řádnost vedení CIS JŘ, b) požadovaná zdrojová data o jízdních řádech ve formátu JDF nejsou z hlediska právní úpravy ani smlouvy součástí CIS JŘ.

Pro zodpovězení otázky, zda jsou dané informace v požadovaném formátu právně v dispozici žalovaného, je určující § 17 odst. 2 zákona o silniční dopravě, podle něhož vede Ministerstvo dopravy pro potřeby veřejnosti CIS JŘ, případně může vedením tohoto systému pověřit právnickou osobu. Ministerstvo dopravy na základě smlouvy o vedení CIS JŘ pověřilo v souladu s uvedeným ustanovením vedením tohoto systému společnost CHAPS. Žalovaný tak zůstal garantem naplnění tohoto zákonného ustanovení a procesním zajištěním splnění dané povinnosti pověřil tuto právnickou osobu. Žalovaný považuje za zcela nepřijatelnou argumentaci stěžovatele, že vztah mezi žalovaným a společností CHAPS je záležitostí vnitřní organizace povinného subjektu, který žadatel o informace není povinen zkoumat. Žalovaný spatřuje zásadní rozdíl mezi vztahem mezi ním a společností CHAPS, založeným předmětnou veřejnoprávní smlouvou, v porovnání se vztahy mezi jednotlivými odbory jediného správního orgánu, k nimž se vztahuje stěžovatelem uváděná judikatura. Žalovaný má za to, že daná judikatura se skutkově vztahuje ke zcela jiné věci a pro vedené řízení je tudíž irelevantní.

Pokud jde o vlastní vymezení obsahu CIS JŘ, lze s odkazem na předchozí vyjádření žalovaného v řízení shrnout, že obsah CIS JŘ je vymezen právní úpravou. Podle legální definice CIS JŘ v § 2 odst. 18 zákona o silniční dopravě je CIS JŘ informační systém obsahující informace o přepravním spojení, který vede pro potřeby veřejnosti Ministerstvo dopravy nebo jím z materiálního hlediska, nikoli však z hlediska formy, pověřená právnická osoba. Příslušné právní předpisy neurčily, v jakém formátu mají být jednotlivé informace o přepravním spojení v CIS JŘ vedeny. Právní předpisy se zmiňují o formátu jízdního řádu výhradně v tom smyslu, že v případě veřejné linkové dopravy (tj. zjednodušeně řečeno autobusové) má dopravce podle § 7 odst. 3 vyhlášky č. 388/2000 Sb.,

pokračování

o jízdách rádech veřejné linkové osobní dopravy, v tehdy platném znění, povinnost pro účely postoupení schváleného jízdního řádu do CIS JŘ předložit jízdni řád v elektronické podobě ve formátu stanoveném příslušným dopravním úřadem. V případě veřejné drážní osobní dopravy žádné atributy formátu jízdního řádu právními předpisy řešeny nejsou.

Jak již bylo uvedeno ve vyjádření k žalobě, formát JDF slouží pouze ke sběru dat od dopravců a dalších subjektů a neumožňuje čitelné zobrazení v něm zadaného jízdního řádu, slouží tak pouze jako přenosový soubor. Společnost CHAPS, k tomu uvádí, že data ve formátu JDF jí slouží pouze jako přenosový soubor a nezahrnuje je do datové báze CIS JŘ, neboť jí tuto povinnost neukládá smlouva a ani to nepovažuje za potřebné, neboť je za účelem vytvoření vlastní databáze jízdních řádů zpracovává do datových souborů vhodných např. k zajištění vyhledávače přepravních spojení, po zpracování zaslaných jízdních řádů již data ve formátu JDF neuchovává.

Z uvedeného je zřejmé, že CIS JŘ v rozhodné době ani později neobsahoval zdrojová data ve formátu JDF. Ze smlouvy ani z právních předpisů neplyne ani to, že by CIS JŘ obsahoval obecně vstupní data ve zdrojovém formátu - bez specifikace na JDF. Zákon o silniční dopravě ani jiné právní předpisy ani smlouva o vedení CIS JŘ ani metodické pokyny nestanovují, v jakých formátech má být CIS JŘ veden, vyjma výslovné zmínky o uživatelsky čitelných formátech PDF a XLS v ustanovení čl. III odst. 3 písm. b) smlouvy ve znění dodatku č. 2. Ze skutečnosti, že CIS JŘ je systémem vedeným pro potřeby veřejnosti, lze dovodit, že by v tomto systému měly být jízdni řady vedeny ve formátech běžně užívaných a přístupných široké veřejnosti. Tomu odpovídá i znění ustanovení čl. III odst. 3 písm. b) smlouvy ve znění dodatku č. 2, podle něhož je povinností společnosti CHAPS, zveřejňovat aktuální data z CIS JŘ ve formátech PDF a XLS. K týmž datům má také žalovaný přístup.

Jak již žalovaný uvedl, odpověď na otázku, zda je žalovaný povinen si dané informace v požadovaném formátu opatřit, by byla odlišná v případě, kdy by měl žalovaný povinnost předmětnými informacemi v požadovaném formátu disponovat, oproti nynějšímu případu, kdy žalovaný tuto povinnost prokazatelně nemá. Velká část námitek stěžovatele v podané kasační stížnosti se odvíjí od tvrzení, že dané informace mají být v požadovaném formátu v právní dispozici žalovaného, je pak věcí žalovaného, aby si je opatřil (ať již námitky stěžovatele konkrétně spočívají v tom, že stěžovatel není povinen se zabývat vnitřním uspořádáním povinného subjektu, či v tom, že není na vůli povinného subjektu, zda s požadovanými informacemi disponuje, či v prostém dovození, že pokud je žalovaný povinen určité informace mít, je povinen si je opatřit, jestliže je fyzicky nemá).

Žalovaný k těmto námitkám uvádí, že pokud by skutečně měl předmětné informace v požadovaném formátu z právního hlediska ve své dispozici, jak tvrdí stěžovatel, pak by žalovaný nemohl nic namítat proti tomu, aby této své právní dispozice aktivně využil a dané informace si v požadovaném formátu od společnosti CHAPS, vyžádal. V takovém případě by byl požadavek na to, aby si žalovaný informace v požadovaném formátu opatřil, zcela legitimní. Jelikož však žalovaný k informacím v požadovaném formátu z právního (ani faktického) hlediska přístup nemá, nemá ani právní nástroje, aby si je opatřil (kromě toho ze svědecké výpovědi jednatele společnosti CHAPS, vyplývá, že stěžovatelem požadované zdrojové informace ve formátu JDF nejsou dále uchovávány).

Žalovaný poukazuje na to, že Nejvyšší správní soud se otázkou opatření si požadované informace zabýval v rozsudku ze dne 26. 4. 2011, č. j. 3 As 3/2010 - 182, a to v souvislosti se zjišťováním politické minulosti soudců. V tomto případě se sice Nejvyšší správní soud vyjádřil pozitivně k možnosti opatřit požadované informace, které dotazovaný subjekt nemá k dispozici, avšak žalovaný se stejně jako Městský soud v Praze nedomnívá, že by se tyto závěry Nejvyššího správního soudu vzhledem k zásadním odlišnostem skutkového stavu daly využít i v nyní posuzovaném případě. V uvedeném rozsudku byla řešena otázka práva na informace v tom smyslu, zda má veřejnost právo dozvědět se určité informace, jimiž veřejná moc disponuje nebo by měla disponovat. V nyní posuzovaném případě se však nejedná o problematiku porušení zásady otevřenosti státní správy a zatajení informací, které má stěžovatel právo znát, nýbrž neposkytnutí informace ve formátu, který stěžovatel považuje za nejvhodnější pro své další využití. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě vyjádřil názor, že jízdni řády ve formátu XLS a PDF další využití umožňují a že je na stěžovateli, zda si opatří vhodné programové vybavení umožňující transformaci poskytnuté informace do jemu vyhovujícího formátu. Přestože žadatel o informace obecně není povinen svou žádost odůvodňovat a důvody podání žádosti o informace nemohou být příčinou odlišného vyřízení žádosti, má žalovaný za to, že v nyní posuzovaném případě, kdy je předmětem sporu toliko formát veřejné informace, který má umožnit její další zpracování, je možné tuto okolnost vzít okrajově v úvahu z hlediska posouzení rozsahu negativních dopadů na stěžovatele, souvisejících s neposkytnutím informací v požadovaném formátu.

Žalovaný je proto přesvědčen, že kasační stížnost stěžovatele není důvodná a vzhledem k výše uvedenému navrhuje, aby ji Nejvyšší správní soud zamítl.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

Kasační stížnost je podle § 102 a násl. s. ř. s. přípustná a jsou v ní dle obsahu namítány důvody dle § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s., tj. nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení a nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí.

Nejvyšší správní soud přezkoumal kasační stížností napadený rozsudek městského soudu v rozsahu a z důvodů stěžovatelem uplatněných (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Stěžovatel v kasační stížnosti mimo jiné namítá, že odůvodnění napadeného rozsudku je nepřezkoumatelné; nepřezkoumatelnost přitom spatřuje v tom, že se soud nevypořádal s námitkou stran povinnosti žalovaného si informaci opatřit, pokud by ji fakticky neměl. Dále dle stěžovatele městský soud pochybil, když akceptoval možnost žádat o předmětné informace rovnou žalovaného, ale dále uvedl, že pokud byl výkon práv převeden na společnost CHAPS, nelze dovodit povinnost žalovaného disponovat se zdrojovými daty systému; toto dle stěžovatele rozporuplné tvrzení soud nijak neodůvodnil.

Nejvyšší správní soud uvedeným námitkám nepřisvědčil.

pokračování

V intencích konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu rozhodnutí soudu je třeba považovat za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, pokud například není zřejmé, jakými úvahami se soud řídil při naplňování zásady volného hodnocení důkazů nebo při utváření právního závěru, z jakého důvodu soud považoval žalobní námitky za liché či mylné, proč nepovažoval za důvodnou právní argumentaci v žalobě, proč podřadil daný skutkový stav pod určitou právní normu. O nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů se jedná rovněž i v případě, kdy soud opomněl vypořádat některou z uplatněných námitek, nebo pokud odůvodnění napadeného rozhodnutí obsahuje pasáže citované z jiného rozhodnutí, které se však týkalo skutkově i právně odlišné věci, aniž by soud rozvedl způsob aplikace závěrů vyslovených v takovém rozhodnutí na posuzovaný případ (viz např. rozsudky ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 - 75, ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003 - 52, ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004 - 73, č. 787/2006 Sb. NSS, ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005 - 44, č. 689/2005 Sb. NSS, ze dne 25. 5. 2006, č. j. 2 Afs 154/2005 - 245, ze dne 17. 1. 2008, č. j. 5 As 29/2007 - 64, všechna citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz). Obdobně Ústavní soud konstatoval: „*Soudy jsou povinny svá rozhodnutí řádně odůvodnit; jsou povinny též vysvětlit, proč se určitou námitkou účastníka řízení nezabývaly (např. proto, že nebyla uplatněna v zákonem stanovené lhůtě). Pokud tak nepostupují, porušují právo na spravedlivý proces garantované čl. 36 odst. 1 Listiny*“ (srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 17. 12. 2008, sp. zn. I. ÚS 1534/08).

Má-li být tedy soudní rozhodnutí přezkoumatelné, musí z něj být zřejmé, jaký skutkový stav vzal správní soud za rozhodný a jak uvážil o pro věc zásadních skutečnostech (uplatněných žalobních bodech), resp. jakým způsobem postupoval při posuzování těchto skutečností. Uvedené pak musí nalézt svůj odraz v odůvodnění dotčeného rozhodnutí.

Nejvyšší správní soud v intencích výše uvedeného nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku neshledal.

Městský soud se přezkoumatelným způsobem s žalobními námitkami stran povinnosti žalovaného (ne)disponovat se zdrojovými daty systému vypořádal, zejm. na str. 7 a 8 odůvodnění napadeného rozsudku. Nejvyšší správní soud neshledal ani stěžovatelem tvrzený rozpor v odůvodnění. Pokud městský soud odůvodnil své rozhodnutí tím, že žalovaný není povinen disponovat dle § 17 zákona o silniční dopravě zdrojovými daty systému, nicméně přisvědčil, že informační zákon nevyklučuje, aby žalovaný byl povinným subjektem v rozsahu informací týkající se CIS JŘ, z uvedeného odůvodnění soudu je zřejmé, že je dána povinnost žalovaného údaje poskytnout, pokud jimi disponuje, nicméně pokud jimi nedisponuje a plně převedl kompetenci na společnost CHAPS, nemůže požadované údaje poskytnout, protože je nemá a ani mít nemusí. Nejvyšší správní soud v takto vyjádřených úvahách žádný vnitřní rozpor neshledal.

Nejvyšší správní soud konstatuje, že není sporu o tom, že žalovaný je povinným subjektem podle informačního zákona a požadované informace jsou dožadována informace vztahující se k jeho působnosti. Ostatně takovýto názor zastávají obě strany i městský soud. Nicméně žalovaný je oprávněn podle § 17 odst. 2 zákona o silniční dopravě vedením systému CIS JŘ pro potřeby veřejnosti pověřit právníkem osobu. Žalovaný tak učinil a vedením CIS JŘ pověřil společnost CHAPS.

Soudy již opakovaně konstatovaly, že CHAPS je v dané oblasti povinný subjekt podle informačního zákona, neboť na CHAPS byl převeden výkon činnosti, kterou podle § 17 odst. 2 zákona č. 111/1994 Sb., o silniční dopravě, má vykonávat Ministerstvo dopravy. Tento názor správních soudů je ústavně konformní a vychází z judikatury Ústavního soudu [viz nálezy sp. zn. I. ÚS 260/06 ze dne 24. 1. 2007 (N 10/44 SbNU 129)]. Nakonec Ústavní soud ústavní stížnost CHAPS proti těmto rozhodnutím správních soudů již odmítl jako zjevně neopodstatněnou (usnesení sp. zn. II. ÚS 3669/13 ze dne 15. 7. 2014). Pokud byl na CHAPS v této oblasti přenesen výkon veřejné moci, dostává se věc do působnosti čl. 17 Listiny, který se vztahuje na přístup k informacím od státu jako nositele veřejné moci [viz nálezy sp. zn. Pl. ÚS 2/10 ze dne 30. 3. 2010 (N 68/56 SbNU 761; 123/2010 Sb.), bod 50].

Klíčovou otázkou je, zda žalovaný tím, že převedl v souladu se zákonem vedení systému na CHAPS, je povinen disponovat požadovanými údaji v stěžovatelem požadovaném formátu. Tedy, jak namítá stěžovatel, žalovaný má požadované informace mít právně v dispozici, a pokud jimi fakticky nedisponuje, je povinen si je opatřit.

Stejně jako městský soud má i Nejvyšší správní soud za to, že tím, že žalovaný převedl vedení CIS JŘ na společnost CHAPS, není povinen nadále disponovat se zdrojovými daty tohoto systému. Žalovaný rovněž není povinen si danou informaci v požadovaném formátu opatřit. Svěřuje-li zákon určitý výkon veřejné správy správnímu orgánu a současně tomuto správnímu orgánu umožňuje tímto výkonem veřejné správy pověřit jiný subjekt (tedy výkon veřejné správy původně uložený správnímu orgánu takto delegovat), je třeba na tento pověřený subjekt nahlížet při výkonu veřejné správy shodně jako na správní orgán, který je primárně k výkonu této veřejné správy určen. Společnost CHAPS se tak stala primárně povinným subjektem stran požadovaných informací. Převedení vedení systému na společnost CHAPS však na stranu druhou neznamena, že žalovaný není povinným subjektem, neboť se jedná o informace vztahující se k jeho působnosti.

K tomu zdejší soud uvádí, že žalovaný požadovanými informacemi disponuje, nikoliv však v požadovaném formátu. Nelze přisvědčit stěžovatelovu výkladu, že pokud požadované informace jsou v působnosti žalovaného, musí je mít právně k dispozici i v požadovaném formátu.

Poskytováním informací je především poskytování jejich obsahu (tedy zpravidla textu), jak již nejménou zdejší soud uvedl (viz např. rozsudek ze dne 7. 5. 2008, č. j. 1 As 17/2008 - 67). Nejvyšší správní soud rovněž již ve své rané judikatuře v rozsudku ze dne 10. 10. 2003, č. j. 5 A 119/2001 - 38 (přístupný na www.nssoud.cz), stanovil rámeček pro interpretaci jednotlivých ustanovení informačního zákona: „Tím, že je zákon o svobodném přístupu k informacím realizací čl. 17 odst. 5 Listiny základních práv a svobod, musí totiž jeho výklad v zájmu ústavní konformity podléhat všem zásadám, kterými se řídí obecně výklad ústavně chráněných základních práv. Je proto nutno zvolit takový výklad pojmu „informace“, který ve svých důsledcích fakticky nezužuje rozsah ústavně zaručených práv, protože v opačném případě by se orgán aplikující právo dostal do rozporu jednak s obecnou zásadou výkladu ve prospěch práv a svobod a jednak do rozporu s příkazem šetření smyslu práv a nezneužívání možných omezení, který je obsažen v čl. 4 odst. 4 Listiny základních práv a svobod.“

pokračování

V důvodové zprávě k zákonu č. 61/2006 Sb. (sněmovní tisk č. 991, vládní návrh zákona ze dne 11. 5. 2005, IV. období, přístupné v depozitáři Poslanecké sněmovny na www.psp.cz) se uvádí, že definice pojmu informace se do zákona o svobodném přístupu k informacím zapracovává z důvodu nutnosti transpozice pojmu „dokument“ obsaženém ve směrnici Evropského parlamentu a Rady 2003/98/ES, o opakovaném použití informací veřejného sektoru (ZV ÚV, kap. 13, sv. 32, s. 701). Lze tedy říci, že záměrem zákonodárce jednoznačně bylo, aby „informace“ v pojetí zákona o svobodném přístupu k informacím byla totožná s pojmem „dokument“ v transponované směrnici (srov. k tomu shodně zvláštní část důvodové zprávy k bodu 6 první části zákona). Dokument je v čl. 2 odst. 3 směrnice 2003/98/ES definován jako *a) obsah na jakémkoli nosiči (psaný či tištěný na papíře či uložený v elektronické formě nebo jako zvuková, vizuální nebo audiovizuální nahrávka); b) jakákoli část takového obsahu*. Směrnice sice neobsahuje závazek umožnit opakované použití dokumentů, když rozhodnutí o povolení nebo povinnosti opakovaného použití závisí na členských státech nebo příslušném subjektu veřejného sektoru, pokud však tak stát rozhodne (jak to učinila Česká republika zákonem o svobodném přístupu k informacím), je tato směrnice na příslušnou oblast aplikovatelná (viz odst. 9 preambule směrnice, podle něhož by se tato směrnice měla používat pro dokumenty, které jsou zpřístupněny k opakovanému použití, jestliže subjekty veřejného sektoru mj. poskytují informace).

Ústavně zaručené právo na informace tak a priori směřuje k poskytování informací samotných, nikoliv informací v žadatelem určeném formátu.

Přestože tedy požadované informace (co do svého obsahu) jsou v působnosti žalovaného, není jeho povinností jimi disponovat ve všech možných formátech a nelze tak přisvědčit stěžovateli, že žalovaný byl povinen mít požadované informace právně k dispozici v jím požadovaném formátu.

Podle § 4 odst. 3 informačního zákona v tehdy planém znění, je-li informace poskytována na základě žádosti, poskytuje se ve formátech a jazycích podle obsahu žádosti o poskytnutí informace, pokud tento zákon nestanoví jinak. Povinné subjekty nejsou povinny měnit formát nebo jazyk informace, pokud by taková změna byla pro povinný subjekt nepřiměřenou zátěží; v tomto případě vyhoví povinný subjekt žádosti tím, že poskytne informaci ve formátu nebo jazyce, ve kterých byla vytvořena.

Z daného ustanovení vyplývá, že stěžovatel má právo na formát poskytnutých informací v požadované podobě, pokud by žalovaný s údaji v tomto formátu disponoval či jej mohl na něj změnit s přiměřenou zátěží.

Nejvyšší správní soud proto shrnuje, že přestože žalovaný je povinnou osobou dle § 2 odst. 1 informačního zákona a je jeho povinností disponovat a poskytnout informace vztahující se k jeho působnosti, není povinen disponovat těmito informacemi ve všech myslitelných formátech, zejména za situace, kdy vedení systému CIS JŘ převedl v souladu se zákonem na jiný subjekt. Žalovaný disponuje požadovanými informacemi ve formátech, které jsou vhodné pro jím prováděnou kontrolu, a tyto stěžovateli poskytl. Požadované informace ve stěžovatelem požadovaném formátu žalovaný nemusí mít právně k dispozici a nemusí si je opatřit, aby je mohl poskytnout případnému žadateli.

K námitce stěžovatele, že by žadatel musel zkoumat, jak je nastavena vnitřní organizace povinného subjektu, zdejší soud uvádí, že tato námitka je irelevantní. Žadatel již např. ze zákona o silniční dopravě může zjistit informaci, že vedení předmětného systému lze převést na jinou právnickou osobu, a pokud by si nebyl schopen z veřejně dostupných zdrojů zjistit, o kterou osobu se jedná, žalovaný mu tuto informaci na žádost zcela jistě sdělí.

Nejvyšší správní soud již např. v rozsudku č. j. 4 As 16/2010 - 61, ze dne 22. 9. 2010, konstatoval, že nejprve je třeba vycházet toho, zda požadovaná informace objektivně existuje a povinný subjekt ji má k dispozici. Existence určité informace a její dispozice povinným subjektem totiž nasvědčuje tomu, že tato informace se vztahuje k působnosti povinného subjektu. V této souvislosti je nutné zdůraznit, že orgány veřejné moci mají podle § 2 odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím povinnost poskytovat informace vztahující se k jejich působnosti, a nikoliv pouze informace, ohledně nichž je působnost přímo dána. Proto pojem „informace vztahující se k působnosti povinného subjektu“ je širší a zahrnuje i případy, kdy určitá věc sice přímo nenáleží do působnosti povinného subjektu, nicméně s jeho zákonem vymezenou působností přímo či alespoň nepřímo souvisí. Proto pokud povinný subjekt s požadovanou informací disponuje, tak lze předpokládat, že tato informace se k jeho působnosti určitým způsobem vztahuje.

V souvislosti s ústavně zaručeným právem na informace je třeba vycházet z imperativu, že povinný subjekt je povinen poskytnout všechny informace, které má objektivně k dispozici, a to tím spíše, vztahují-li se k jeho působnosti, resp. pokud s jeho působností a posláním nejsou zcela v rozporu. Pokud tedy ve sféře povinného subjektu informace existují a jsou k dispozici, je třeba vycházet z domněnky, že se k jeho působnosti vztahují.

Obdobně lze odkázat např. na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 5. 2009, č. j. 1 As 29/2009 - 59, podle něhož „*k působnosti povinného subjektu se tedy vztahují zpravidla všechny informace, které má objektivně k dispozici.*“ Nejvyšší správní soud v tomto rozsudku mimo jiné též uvedl: „*Povinný subjekt je povinen vykonávat svou činnost pouze v mezích a způsoby stanoveným zákonem, a pokud v rámci své činnosti fyzicky disponuje některými informacemi, mělo by to být pouze v důsledku výkonu jeho zákonné povinnosti.*“. Obdobné závěry lze nalézt např. i v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 5. 2009, č. j. 5 As 68/2008 – 60 (vše na www.nssoud.cz). Uvedená judikatura tedy vychází z toho, že určující je objektivní existence určité požadované informace, neboť povinný subjekt by měl mít zpravidla k dispozici pouze ty informace, které se vztahují k jeho působnosti. Podle Nejvyššího správního soudu tedy vše, co má povinný subjekt k dispozici, se patrně vztahuje k jeho působnosti, jinak by se nabízela otázka, k čemu jinému určité dokumenty a informace slouží a proč jsou povinným subjektem shromažďovány.

Pokud tedy městský soud poté, co nejprve dospěl k závěru, že žalovaný nemusí mít informace v požadovaném formátu právně k dispozici, resp. si je vyžádat po primárně povinném subjektu společnosti CHAPS, zcela v souladu se zákonem dále zkoumal, zda žalovaný nemá předmětné informace v požadovaném formátu v dispozici fakticky. Poté co dospěl i zde k negativnímu závěru, usoudil, že žalovaný nebyl povinen stěžovatelem požadované informace poskytnout v požadovaném formátu, protože nejenže nebyl

pokračování

povinen informacemi v požadovaném formátu disponovat právně, nedisponoval jimi v požadovaném formátu ani fakticky.

K odkazu stěžovatele na rozsudek zdejšího soudu ze dne 28. 3. 2008, č. j. 3 As 13/2007 - 75, Nejvyšší správní soud uvádí, že závěry v něm obsažené nelze na posuzovaný případ aplikovat. V daném případě bylo rozhodnuto, že žádost o informace směřuje proti celému úřadu, a nikoliv vůči jeho jednotlivým odborům. Analogická aplikace zde však dle názoru zdejšího soudu nepřipadá v úvahu, neboť společnost CHAPS, ačkoliv na ni byl částečně přenesen výkon žalovaného, není jeho organizační součástí či složkou, ale samostatným právním subjektem.

Skutečnost, že společnost CHAPS je dlouhodobě nečinná není důvodem pro to, aby si žalovaný od ní vyžádal požadované informace v požadovaném formátu a poskytl je stěžovateli sám.

Z žádosti stěžovatele plyne, že jeho cílem není podávat neustále aktualizovanou žádost o poskytnutí aktuální databáze CIS JŘ, nýbrž jeho cílem je být její součástí prostřednictvím licenční smlouvy. K tomu zdejší soud jen na okraj poznamenává, že jak již uvedl, např. v rozsudku ze dne 20. 11. 2011, č. j. 6 As 33/2011 – 83, podle § 2 odst. 4 zákona o svobodném přístupu k informacím se povinnost poskytovat informace netýká mimo jiné „dotazů na budoucí rozhodnutí“ a „vytváření nových informací“. Podle § 3 odst. 3 zákona o svobodném přístupu k informacím se pro účely tohoto zákona informací „rozumí jakýkoliv obsah nebo jeho část v jakémkoliv podobě, zaznamenaný na jakémkoliv nosiči, zejména obsah písemného záznamu na listině, záznamu uloženého v elektronické podobě nebo záznamu zvukového, obrazového nebo audiovizuálního.“ Rovněž unijní právo definuje pro účely práva na informace informaci jako obsah nebo část obsahu na jakémkoli nosiči (čl. 2 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2003/98/ES, o opakovaném použití informací veřejného sektoru). Z toho vyplývá, že informační povinnost nastává pouze v případě informací reálně existujících. Oproti obecnému vnímání pojmu informace je tedy zákonné pojetí užší, neboť se vztahuje pouze na takovou informaci, která skutečně existuje, je zaznamenána a je v dispozici povinného subjektu, nikoli jakýkoli myslitelný údaj, který např. bude zaznamenán či doručen povinnému subjektu v budoucnu. Povinnost poskytovat informace tak vlastně směřuje pouze do minulosti, tj. vůči skutečnostem, které již nastaly a trvají (nebo alespoň podle názoru žadatele měly nastat).

Pouze *obiter dictum* zdejší soud uvádí, že od 10. 9. 2015 vstoupila v účinnost novela informačního zákona, která upravuje poskytování formátu informací, včetně k nim se vztahujících metadat a speciálních způsobů poskytování informací vedoucích k efektivnějšímu poskytování informací zejména žadatelům, kteří je budou využívat pro opakované použití.

Podle nového § 4a odst. 1 informačního zákona je-li informace poskytována na základě žádosti, poskytuje se ve formátech a jazycích podle obsahu žádosti o poskytnutí informace, včetně k ní se vztahujících metadat, pokud tento zákon nestanoví jinak. Povinný subjekt není povinen měnit formát nebo jazyk informace ani vytvářet k informaci metadata, pokud by taková změna nebo vytvoření metadat byly pro povinný subjekt nepřiměřenou zátěží; v tomto případě vyhoví povinný subjekt žádosti tím, že poskytne informaci ve formátu nebo jazyce, ve kterých byla vytvořena.

Nicméně skutečnost, že povinný subjekt není povinen měnit formát ani vytvářet metadata z důvodu nepřiměřené zátěže, resp. z důvodu nepřiměřeného úsilí překračující rámec jednoduché operace, jak uvádí transponovaná směrnice, v informačním zákoně zůstává.

Ustanovení § 4a odst. 2 informačního zákona nově stanoví, že je-li informace poskytována na základě žádosti, poskytuje se způsobem podle obsahu žádosti, zejména

- a) sdělením informace v elektronické nebo listinné podobě,
- b) poskytnutím kopie dokumentu obsahujícího požadovanou informaci,
- c) poskytnutím datového souboru obsahujícího požadovanou informaci,
- d) nahlédnutím do dokumentu obsahujícího požadovanou informaci,
- e) sdílením dat prostřednictvím rozhraní informačního systému, nebo
- f) umožněním dálkového přístupu k informaci, která se v průběhu času mění, obnovuje, doplňuje nebo opakovaně vytváří, nebo jejím pravidelným předáváním jiným způsobem.

Důvodová zpráva k novele uvádí, že „Zatímco se návrh ustanovení § 4a odst. 1 zabývá otázkou formátu a jazyku (a metadat) informace poskytované na základě žádosti, návrh ustanovení § 4a odst. 2 zákona o svobodném přístupu k informacím představuje explicitní zakotvení způsobů poskytování vyžádaných informací, a to zejména s ohledem na možnost poskytovat informace i některými „speciálními“ způsoby vedoucími k efektivnějšímu poskytování informací zejména žadatelům, kteří je budou využívat pro opakované použití ve smyslu Směrnice (zejména komerčně, byť to nemusí být výlučné). Kromě standardních způsobů poskytování informací, které se vyskytují v praxi často jako sdělení informace v elektronické nebo listinné podobě, poskytnutí kopie dokumentu obsahujícího požadované informace, poskytnutí datového souboru obsahujícího požadované informace nebo nahlédnutí do dokumentu obsahujícího požadované informace), navrhované ustanovení v demonstračním výčtu zmiňuje jako způsob poskytnutí informace též sdílení dat prostřednictvím rozhraní informačního systému a umožnění dálkového přístupu k informacím, které se v průběhu času mění, obnovují, doplňují nebo opakovaně vytvářejí, nebo jejich pravidelným předáváním jiným způsobem, což může být výhodné jak pro žadatele, tak pro povinné subjekty, a to zejména tehdy, kdy by žadatel musel pro v čase se obměňující informace podávat neustále nové žádosti o informace (a povinný subjekt by je musel neustále administrovat a opakovaně vyřizovat).“

Na základě této novely by po povinném subjektu mohl stěžovatel požadovat sdílení dat prostřednictvím rozhraní informačního systému, které, jak je výše uvedeno, se vztahuje i na budoucí informace. Nicméně ani tato novela by stěžovateli vůči žalovanému změnu nepřinesla, neboť ani za její účinnosti nemá žalovaný právní povinnost disponovat informacemi v požadované podobě, pokud by to pro něj představovalo nepřiměřenou zátěž.

Nejvyšší správní soud již jen na závěr doplňuje, že podle § 4b informačního zákona po novele informace poskytovaná zveřejněním se poskytuje ve všech formátech a jazycích, ve kterých byla vytvořena; při zveřejnění takové informace v elektronické podobě musí být jeden z těchto formátů otevřený a, je-li to možné, též strojově čitelný. Je-li to možné a

pokračování

vhodné, zveřejní povinný subjekt spolu s informací též metadata, která se k ní vztahují. Formát i metadata by měly co nejvíce splňovat otevřené formální normy.

Na základě transponované směrnice do informačního zákona došlo tak fakticky k tomu, co stěžovatel požadoval, a od září 2015 společnost CHAPS začala poskytovat informace o jízdních řádech zdarma ve strojově čitelné podobě.

Ze všech shora vyložených důvodů soud uzavírá, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji zamítl (ustanovení § 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s.).

Stěžovatel, který neměl v tomto soudním řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení a žalovanému náklady řízení nevznikly. Proto soud rozhodl, že se žalovanému náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává (ustanovení § 60 odst. 1, § 120 s. ř. s.).

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné (ustanovení § 53 odst. 3, ustanovení § 120 s. ř. s.).

V Brně dne 15. října 2015

JUDr. Lenka Matyášová
předsedkyně senátu